

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.461 van 6 februari 2003
in de zaak A. 46.336/VII-16.066.**

In zake : Ludo KENENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VAES,
kantoor houdende te LEOPOLDSBURG,
Ijzerlei 9

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV),
gevestigd te BRUSSEL,
Tervurenlaan 211.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ludo KENENS op 19 maart 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 februari 1992 van de Nederlandstalige Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, waarbij het de verzekeringsinstellingen wordt verboden tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen van de verzoeker over een periode van zes maanden;

Gelet op het arrest nr. 39.288 van 4 mei 1992 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 2 december 1993 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAES, die verschijnt voor de verzoeker, en van Adjunct-adviseur F. NASEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VAN DER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feitenuiteenzetting

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoeker is kinesitherapeut sinds 1972. Hij heeft een privé-praktijk en werkt daarnaast in de v.z.w. "MEDISCH CENTRUM".

1.2. Bij een nazicht in verzekeringsinstelling 415 merkt men dat er regelmatig wijzigingen worden aangebracht op de voorschriften inzake kinesitherapie, gevoegd bij de door de verzoeker ondertekende getuigschriften voor verstrekte hulp.

1.3. Nadat tijdens een beperkt gehouden vooronderzoek tal van onregelmatigheden worden vastgesteld, besluit het comité van de dienst voor geneeskundige controle op 2 september 1988 een volledig onderzoek te laten uitvoeren.

In verzekeringsinstelling 415 worden de getuigschriften voor verstrekte hulp over de periode van mei 1986 tot november 1988 opgezocht. Vierendertig verzekerden, negen voorschrijvende geneesheren en de verbondssecretaris van het liberaal ziekenfonds worden ondervraagd.

De verzoeker wordt tussen 17 november 1988 en 2 februari 1989 dertien maal verhoord. Twee pro justitia's worden hem toegezonden.

1.4. Na kennisneming van de uitslag van de enquête beslist het comité van de dienst voor geneeskundige controle in zijn zitting van 8 september 1989 het dossier ten laste van de verzoeker naar de beperkte kamer te verwijzen en de feiten ter kennis van het parket te brengen.

Op basis van het samengesteld dossier worden de verzoeker voor de periode van mei 1986 tot november 1988 volgende inbreuken op de Z.I.V.-reglementering ten laste gelegd :

- "I. Het wijzigen van voorschriften voor kinesitherapie, zonder medeweten of toestemming van de geneesheer, waardoor meer prestaties aangerekend werden dan oorspronkelijk voorgeschreven.
11 gevallen met 342 x type 50.531.5 M 17,5 teveel aangerekend.
- II. Het aanrekenen van prestaties type 50.531.5 M 17,5 die niet beantwoorden aan de omschrijving ervan in de nomenclatuur.
7 gevallen met 132 x M 17,5 meestal zonder oefeningen; in 3 gevallen met accupunctuur, al dan niet voorgeschreven.
- III. Het aanrekenen van een te hoog coëfficiëntgetal.
 - A. Een hogere M-waarde aangerekend dan het voorschrift verantwoordde :
6 gevallen met 30 x M 17,5 met alleen electrotherapie
61 x M 17,5 i.p.v. type M 8,5
17 x M 17,5 i.p.v. type M 12 voor massage + mecanotherapie
 - B. Collectieve verstrekkingen aangerekend als individuele prestaties :
aan 2 verzekerden die samen prenatale oefeningen volgden, werden 8 x 50.553.6 M 8,5 i.p.v. 50.557.3 M 4,5 aangerekend.
- IV. Het aanrekenen van niet-uitgevoerde prestaties.
 - A. - 4 gevallen met 71 x M 17,5
10 x 50.553.6 M 8,5
 - B. - 3 gevallen met 33 x M 17,5 dubbel aangerekend.
- V. Onregelmatigheden bij het aanrekenen van reiskosten.
 - A. - 130 x 50.999.4 aangerekend voor verzorging ten huize van een schoolgaand kind (art. 9 ter § 1 vraagt dat de medische toestand dit zou vereisen).
 - B. - 2 gevallen met 37 x 50.999.4 dubbel aangerekend bij verzekerden verzorgd tijdens eenzelfde huisbezoek.
- VI. Het aanrekenen van verstrekkingen verricht door een andere kinesitherapeut.
5 gevallen met 73 x M 17,5 aangerekend voor prestaties tijdens zijn verlof in 't buitenland verricht door erkende derden.
- VII. Het aanrekenen van prestaties type 50.531.5 M 17,5 waarbij niet voldaan is aan de vereiste tijdsduur zoals bepaald in art. 7 par. 1 en par. 9.

Voor januari, februari en maart 1987 : gemiddeld 35 uur per maand tekort voor 1.575 prestaties.

Voor november 1987 tot en met juni 1988 (8 opeenvolgende maanden) : gemiddeld 55 uur per maand tekort voor 4.117 prestaties.

Op 11 maanden werden dus 5.692 prestaties type 50.531.5 M 17,5 ten onrechte aangerekend.

VIII. Andere administratieve tekortkomingen.

1. Inzake het register :

Er is o.a. een overlapping van de uren dat hij in het 'medisch centrum' zou werken en in zijn kabinet.

Verder niet ingevuld per halve dag, ook niet chronologisch.

Vergelijking met patiëntenfiches en notaboekjes over 1987 en 1988 tonen dat het register opgemaakt werd in functie van de theoretisch te bereiken tijdsduur voor type 0501 M 17,5.

2. Geen kennisgeving aan adviserend geneesheer bij behandelingen van langer dan drie maanden.

Vastgesteld bij 10 verzekerden.

3. De Conventieregels (art. 7 § 2 en art. 8 § 1 en § 2) inzake derdebetalersregeling werden niet steeds gevolgd : voor verzekerden van de V.I. 415 past hij pseudo-derde betalende toe en worden de uitbetalingen gedaan o.a. door zijn familieleden, werkzaam op de mutualiteiten".

1.5. De verzoeker wordt opgeroepen om op 13 december 1989 voor de beperkte kamer te verschijnen.

Op zijn verzoek wordt de behandeling uitgesteld tot 7 februari 1990.

Bij beslissing van 28 februari 1990 legt de beperkte kamer de verzekeringsinstellingen het verbod op tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke zullen verleend worden over een periode van vier maanden.

Deze beslissing rust op volgende motivering :

"Betrokkene houdt voor dat zijn rechten werden geschonden doordat :

- de oorsprong tot het vooronderzoek,
- de bespreking van het resultaat van het vooronderzoek ter zitting,
- de beslissing tot het onderzoek,
- het onderzoek zelf,
- de mededeling van het onderzoek,
- de beslissing van het comité,
- de behandeling voor de Beperkte Kamer

volledig gebeurden in het kader van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Concluant is van oordeel dat dezelfde personen en dezelfde organen in de diverse stadia tussenkwamen of de mogelijkheid hadden tussen te komen; dat in het kader hiervan het R.I.Z.I.V. zowel klager, vooronderzoeker, onderzoeker, rechter en tenslotte nog partij is; dat hieruit volgt dat geen onafhankelijke rechtsbedeling is ontstaan en dat art. 6 van het E.V.R.M. werd geschonden'.

Betrokkene kan in deze stelling niet bijgetreden worden. Het onderzoek is ingesteld bij toepassing van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en

organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, luidens dewelke de Beperkte Kamer bevoegd is de verzekeringsinstellingen verbod tot tegemoetkoming in de kosten der geneeskundige verstrekkingen op te leggen, hetgeen het opleggen van administratieve sankties inhoudt en niet het uitspraak doen omtrent burgerlijke of strafrechtelijke geschillen.

Hieruit volgt dat art. 6 van het E.V.R.M. ter zake niet van toepassing is.

Deelname aan de zitting en beraadslaging door dezelfde organen en personen in verschillende stadia is niet in strijd met het E.V.R.M.

Zonder succes voert betrokkene de schending van het beroepsgeheim aan nu vaststaat dat hij zich dient te verantwoorden voor een reeks van zeer belangrijke administratieve tekortkomingen, waarbij hij in de gelegenheid diende gesteld te worden te antwoorden op al de door de administratie tegen hem aangevoerde bewijselementen, welke alle in het kader van de wettelijke bevoegdheden en op objectieve wijze werden verzameld.

Nu blijkt dat het een bestuurlijke aangelegenheid betreft, is de Beperkte Kamer niet gehouden de uitslag van het gerechtelijk onderzoek af te wachten alvorens te statueren, indien zij meent dat -zoals ten deze- het gevoerde onderzoek volledig is; geen enkele wettelijke beschikking legt de Beperkte Kamer dergelijke verplichting op.

De Beperkte Kamer stelt vast dat de feiten onder tenlastelegging nr. VIII. 1 sedert 22 juni 1987 onder de specifieke beoordelingsbevoegdheid vallen van de Leidend Ambtenaar van de Dienst voor administratieve controle, in toepassing van het Koninklijk Besluit van 4 juni 1987 tot vaststelling van de regelen inzake het bijhouden van een verstrekkingenregister door de kinesitherapeuten en de verpleegkundigen en tot bepaling van de administratieve geldboetes in geval van inbreuk op deze voorschriften, zoals gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 3 augustus 1987.

Het geval 11.5 (PENNY Jens) wordt na onderzoek ter zitting bij ontstentenis van voldoende bewijs niet aangehouden.

Al de overige tenlasteleggingen zijn ten volle bewezen door de stukken van het dossier en de behandeling van de zaak ter zitting.

De feiten, zoals hierboven aangehouden, maken inbreuken uit op de wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, namelijk op art. 37 ter van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, op art. 132 van het Koninklijk Besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963, op artikel 7 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, op art. 9 ter van het Koninklijk Besluit van 24 december 1963 houdende verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en op de artikelen 7 en 8 van de overeenkomst tussen de verzekeringsinstellingen en de kinesitherapeuten, zoals van kracht op het ogenblik der feiten.

Dienvolgens bestaat er aanleiding tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming".

1.6. Op 6 april 1990 tekent de verzoeker tegen deze beslissing beroep aan.

Met een aangetekend schrijven van 18 april 1991 wordt hij opgeroepen om op 4 juni 1991 voor de commissie van beroep te verschijnen.

Op de zitting van 4 juni 1991 wordt de verzoeker vertegenwoordigd door zijn raadsman. Deze legt een memorie en enkele stukken neer.

Op 18 februari 1992 neemt de commissie van beroep de thans bestreden beslissing, waarbij :

- het hoger beroep ontvankelijk en, wat de samenstelling van de beperkte kamer betreft, gegrond wordt verklaard;
- de bestreden beslissing van de beperkte kamer nietig wordt verklaard, gelet op de onregelmatige samenstelling van de beperkte kamer;
- alle ten laste van de verzoeker gelegde feiten bewezen worden verklaard en de verzekeringsinstellingen het verbod wordt opgelegd tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoeker zullen verleend worden over een periode van zes maanden;

en

- de commissie van beroep zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de feiten vermeld onder VIII 1.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"- BEROEPSGRIEVEN

In zijn aanvankelijk verzoekschrift tot hoger beroep, ingediend bij aangetekend schrijven dd. 6 april 1990 en ontvangen op 9 april 1990 werpt verzoeker op dat in de voorgaande procedure zijn rechten van verdediging flagrant werden geschonden. Deze gevoerde procedure is volledig in strijd met art. 6 lid A van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en met het algemeen beginsel betreffende de onpartijdigheid.

Verder geschiedde het onderzoek onder bedenkelijke voorwaarden.

Ook het beroepsgeheim van verzoeker werd geschonden.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat het onderzoek behept is met nietigheid. Door de wijze van samenstelling van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle en van de door het Comité gevolgde procedure, is iedere beslissing nietig.

Ook betwist verzoeker de objectiviteit van de neergeschreven verklaringen.

Ten onrechte is geen reeks van getuigschriften van de ondervraagde artsen bijgebracht, hetgeen verzoeker heeft gevraagd.

De Beperkte Kamer was ten onrechte van oordeel dat art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens niet op haar van toepassing is, noch dat zij de uitslag van het gerechtelijk onderzoek diende af te wachten, alvorens te statueren, vermits zij onderworpen is aan de gerechtelijke procedureregelen.

Ook betwist verzoeker de tenlasteleggingen volledig.

Verder onderlijnt verzoeker dat uit de beslissing van de Beperkte Kamer blijkt dat Dr. J. RAPPAPORT, rapporteur, aanwezig bleef, en in de mogelijkheid was toelichting te verschaffen, hetgeen eveneens de rechten van de verdediging schendt en in strijd is met het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens.

Verzoeker besluit dat de Beperkte Kamer ten onrechte toepassing heeft gemaakt van art. 79 voorlaatste lid van de wet van 9 augustus 1963, vermits geenszins blijkt dat een lid van beide groepen talrijker is opgekomen, vermits uit de beslissing niet blijkt dat de Heer G. DEVOS bij de beslissing over de strafmaat niet zou aanwezig geweest zijn.

Verzoeker vraagt aldus vast te stellen dat de voorafgaande procedure volledig nietig is, minstens vast te stellen dat de tenlasteleggingen in zijnen hoofde geenszins bewezen zijn. Verder maakt verzoeker uitdrukkelijk voorbehoud van alle rechten.

In een schriftelijke memorie, neergelegd ter zitting van de Commissie van Beroep op 4 juni 1991 geeft verzoeker een omstandige toelichting van de door hem in zijn verzoekschrift tot hoger beroep opgenomen grieven.

Verzoeker vordert het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, vast te stellen dat de voorafgaande procedure volledig nietig is, minstens vast te stellen dat de tenlasteleggingen in zijnen hoofde geenszins bewezen zijn; zeer ondergeschikt : vóór iedere uitspraak het resultaat van het strafonderzoek af te wachten, verder de getuigen te horen, en alleszins aan het R.I.Z.I.V. te bevelen al de attesten bij te brengen van de ondervraagde artsen voor de periode van minstens zes maanden in de betrokken periode wat betreft de getuigenschappen van verstrekte hulp.

- BESPREKING

1. Nopens de regelmatige samenstelling van de Beperkte Kamer

De bestreden beslissing van de Beperkte Kamer maakt melding dat de Beperkte Kamer samengesteld is uit de heer J. WINNEN, magistraat, Voorzitter, de Heren Dokters B. D'HAESE en G. BRUYNINX, en de Heren kinesitherapeuten G. DEVOS en J. DAEMEN, leden, en waar verder aanwezig waren : de Heer Dokter J. RAPPAPORT, rapporteur, en de Heer M. SOMERS, secretaris.

Verder dat op het ogenblik van de stemming over de strafmaat, de Heer G. DEVOS de wens uitspreekt hieraan niet deel te nemen. Ook wordt vermeld dat diens gevolg, in toepassing van art. 79 voorlaatste lid van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, Dr. G. BRUYNINX, verklaart niet deel te nemen aan de stemming.

Ter zake werden de voorschriften, vervat in het voorlaatste alinea van art. 79 van de wet van 9 augustus 1963 niet nageleefd. Inderdaad, ingevolge de beslissing van de Heer G. DEVOS niet aan de stemming over de strafmaat deel te nemen, en de daaropvolgende verklaring van Dr. G. BRUYNINX niet deel te nemen aan de stemming, was de Beperkte Kamer niet meer regelmatig samengesteld, en werd de beslissing niet rechtsgeldig getroffen.

Het voornoemd voorlaatste alinea van art. 79 bepaalt uitdrukkelijk : 'telkens als de leden van een van de beide groepen, bedoeld in art. 78, 2e en 3e, talrijker opkomen dan de leden van de andere groep, wijst de Kamer, teneinde de gelijkheid te herstellen, in gemeen overleg het lid van de talrijkst opgekomen groep aan die niet stemgerechtigd is; wordt men het niet eens, dan wordt het stemrecht ontnomen aan het jongste lid van die groep ...'

De bestreden beslissing van de Beperkte Kamer dient dan ook als nietig te worden aangezien.

Gezien de bestreden beslissing wegens de onregelmatige samenstelling van de Beperkte Kamer nietig dient te worden verklaard, is het overbodig een beslissing te nemen nopens de eventuele repercussie van de al dan niet-aanwezigheid van de Heer Dr. J. RAPPAPORT, rapporteur, op de bestreden beslissing.

Gezien de nietigheid van de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer wegens de onregelmatige samenstelling van deze Kamer, behoort het de

Commissie van Beroep de zaak volledig te hernemen en ten gronde te beoordelen (artikel 246 van het Koninklijk Besluit van 4 november 1963).

Deze regeling van de procedure, na nietigverklaring van de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer, tast in geen deelen de rechten van verdediging van verzoeker aan. Inderdaad, verzoeker heeft voor de Commissie van Beroep, zij het in ondergeschikte orde, zeer uitvoerig en omstandig alle de hem ten laste gelegde inbreuken ontmoet, en heeft ten gronde al zijn verweermiddelen ter zake voorgedragen.

Bovendien en ten overvloede van rechte dient vastgesteld dat verzoeker de bevoegdheid van de Commissie van Beroep, om de zaak ten gronde te beoordelen, niet alleen niet uitdrukkelijk heeft betwist, maar daarenboven impliciet de bevoegdheid van de Commissie van Beroep heeft aanvaard, door de debatten ten gronde te aanvaarden en al zijn verweermiddelen ten gronde voor te dragen.

2. Nopens de door verzoeker opgeworpen nietigheid

a. De schending van de rechten van verdediging en van art. 6 lid A van het Europees verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens.

Verzoeker houdt voor dat zijn rechten van verdediging flagrant werden geschonden door het feit dat de oorsprong tot het vooronderzoek, de bespreking van het resultaat van het vooronderzoek ter zitting, de beslissing tot het onderzoek, het onderzoek zelf, de mededeling van het onderzoek aan de Algemene Raad, de beslissing van het Comité tot mededeling aan de Beperkte Kamer, de behandeling voor de Beperkte Kamer en de beslissing in de Beperkte Kamer, volledig gebeurden in het kader van de wet van 9 augustus 1963, en dat aldus dezelfde personen en dezelfde organen in de diverse stadia tussenkwamen of de mogelijkheid hadden tussen te komen. In het kader hiervan is het R.I.Z.I.V. zowel klager, vooronderzoeker, onderzoeker, rechter en tenslotte nog partij.

(Verzoeker) besluit dat er derhalve geen onafhankelijke rechtbedeling is die kan leiden tot een onbevooroordeelde uitspraak. Minstens is de schijn van onafhankelijkheid niet aanwezig. De gevoerde procedure is volledig in strijd met art. 6 lid 1 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en met het algemeen beginsel betreffende de onpartijdigheid. De Beperkte Kamer is ten onrechte van oordeel dat art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens op haar niet van toepassing is.

Met verwijzing naar art. 6 van de Europese Conventie tot bescherming van de Rechten van de Mens, vecht verzoeker ten onrechte de regelmatigheid van de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer aan; deze Beperkte Kamer is immers een administratief orgaan, onderdeel van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle van het RIZIV, en is als zodanig bij art. 44 van de wet van 14 februari 1961 ermede belast, wanneer het behoort, aan de verzekeringsinstellingen te verbieden, over een tijdvak van vijf dagen tot één jaar, tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen, wanneer ze worden verleend door een persoon die daartoe gemachtigd is, doch die zich niet schikt naar de wets- of verordeningsbepalingen betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering; de Beperkte Kamer is dan ook geen rechtscollege en kan ook niet met een rechtscollege worden gelijkgesteld.

De betwistingen waartoe de gevolgen van deze administratieve beslissingen aanleidingen kunnen geven, kunnen onderworpen worden aan een onafhankelijk en onpartijdig rechter, te weten de Commissie van Beroep ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Controle waarvan de leden geen deel uitmaken van de instelling of administratieve instantie die de zaak onderzocht of de bestreden beslissing nam, en rechtstreeks door de Koning worden benoemd.

De regelmatigheid en wettelijkheid van de beslissingen van de Commissie van Beroep kan onderworpen aan het toezicht van de Raad van State. De vrijwaring

van de burgerlijke en politieke rechten van de belanghebbende wordt aldus volledig gewaarborgd, naar de eisen van de Europese Conventie. (zie Commissie van Beroep dd. 21 oktober 1986, Vlaams Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, jan.-feb. 1987, blz. 238 en 239).

Verder dient geoordeeld dat het onderzoek is ingesteld bij toepassing van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, luidens dewelke de Beperkte Kamer bevoegd is de verzekeringsinstellingen verbod tot tegemoetkoming in de kosten der geneeskundige verstrekkingen op te leggen, hetgeen het opleggen van administratieve sancties inhoudt en niet het uitspraak-doen omtrent burgerlijke of strafrechtelijke geschillen.

Hieruit volgt dat (art.) art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens ter zake niet van toepassing is.

Deelname aan de zitting en beraadslaging door dezelfde organen en personen in verschillende stadia is niet in strijd met dit Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens. (Zie arrest Raad van State dd. 16 december 1966 nr. 12.883 inzake MILLET Jean-Marie tegen R.I.Z.I.V. en ook arrest Raad van State dd. 24 februari 1967 nr. 13.891 inzake HOUART Emile tegen R.I.Z.I.V.)

b. De schending van het beroepsgeheim van verzoeker, en van de privacy van de patiënten.

Verzoeker houdt voor dat het onderzoek tegen hem werd gevoerd onder bedenkelijke voorwaarden, waarbij zijn beroepsgeheim en tevens de privacy van de patiënten werd geschonden; het uitvoeren van een onderzoek door het R.I.Z.I.V. met schending van het beroepsgeheim, teneinde op deze wijze bewijsmateriaal te verzamelen, heeft de nietigheid van het gehele onderzoek tot gevolg; ook in huidig geval hebben de ambtenaren het medisch geheim geschonden door inzage te nemen en door ondervragingen door te voeren betreffende de geneeskundige verzorging van patiënten; het onderzoek tegen verzoeker is dan ook behept met nietigheid. Niet alleen werden de patiënten maar tevens ook de burens van de patiënten ondervraagd.

Art. 84 van de R.I.Z.I.V.-wet, zoals deze van kracht was ten tijde van de feiten, heeft aan de geneesheren-inspecteurs de bevoegdheid verleend om inlichtingen in te winnen. Die inlichtingen kunnen zij bekomen zowel bij de verzekeringsinstellingen, de verzekerden e.d. Bij die verzekerden kunnen ze dus ook alle documenten opvragen. Vermits nu de geneesheer- inspecteur op grond van die bepalingen zijn informatie kan ophalen, kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van het beroepsgeheim, vermits het informatierecht, zoals bij voormeld wetsartikel is aangeduid, is vastgelegd. Inderdaad wanneer een wettelijk voorschrift toelaat om inlichtingen in te winnen, kan er nog bezwaarlijk sprake zijn van een schending van het beroepsgeheim.

Nopens de door verzoeker ingeroepen partijdigheid, dient hoe dan ook vastgesteld dat alle personen die ter zake zijn tussengekomen, zowel tijdens het vooronderzoek, als tijdens de procedure die geleid heeft naar de behandeling voor de Beperkte Kamer, gehandeld hebben en opgetreden zijn in hun hoedanigheid die zij putten uit de wet.

De geneesheer-inspecteur put zijn wettelijk onderzoeksrecht uit de artikelen 84 en 102 van de ziekwet, terwijl het Comité beslist over de gevolgverlening van een bundel op grond van art. 79.

Er is terzake geen schending van het medisch beroepsgeheim, wanneer een geneesheer-inspecteur patiënten ondervraagt nopens hun gezondheidstoestand en deze hem resultaten van onderzoeken, door een ander geneesheer verricht, overhandigen. Een geneesheer-inspecteur van het R.I.Z.I.V. kan wettelijk, binnen de perken van zijn bevoegdheid, de resultaten van de geneeskundige onderzoeken wettelijk laten mededelen. Overeenkomstig art. 458 van het strafwetboek is er geen schending van het beroepsgeheim, wanneer de mededelingen geschieden binnen de wettelijke perken, wat terzake het geval is.

Derhalve dient gesteld dat verzoeker zonder succes de schending van het beroepsgeheim aanvoert, nu vaststaat dat hij zich te verantwoorden heeft voor een reeks van zeer belangrijke administratieve tekortkomingen, waarbij hij in de gelegenheid diende gesteld te worden te antwoorden op al de door de administratie tegen hem aangevoerde bewijselementen, welke alle in het kader van de wettelijke bevoegdheden en op objectieve wijze werden verzameld.

c. De opgeworpen schending van de bepalingen van art.102 van de wet van 9 augustus 1963.

Uit art. 102 van de wet van 9 augustus 1963, zoals van kracht ten tijde van de feiten, blijkt dat op straffe van nietigheid is voorgeschreven de betekening binnen zeven dagen van een afschrift van alleen de processen-verbaal bij dewelke de overtreding van wets- of verordeningsbepalingen betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging, of de uitkeringsverzekering door de daartoe bevoegde personen wordt 'vastgesteld', dit wil zeggen waarin, tot bewijs van het tegendeel, het bestaan van materiële feiten wordt geconstateerd welke een overtreding uitmaken.

Derhalve zijn bij de vermelde wetsbepaling niet bedoeld de processen-verbaal die enkel betrekking hebben op het verhoor van getuigen en op het verhoor van de betrokkene zelf, aangezien in dergelijke processen-verbaal door degenen die ze opmaken geen materiële feiten worden vastgesteld, maar de erin opgenomen verklaringen enkel inlichtingen zijn ten behoeve van de rechter die uitsluitend bevoegd is om uit te maken in hoeverre ze als bewijs voor het bestaan van bepaalde als overtreding gekwalificeerde feiten kunnen gelden. (Zie Raad van State 16 januari 1980 nr. 20.052, gepubliceerd in het Infoblad R.I.Z.I.V. 1980/3 blz. 207 tot en met 213; zie ook arrest Hof van Cassatie dd. 22 december 1978, in 'Arresten van het Hof van Cassatie', 1978 - 1979, blz. 478-480).

Luidens art. 79, § 1 van de voornoemde wet van 9 augustus 1963 is het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Controle ermee belast, met de medewerking van het personeel van die dienst, in te staan voor de geneeskundige controle op de prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en van de uitkeringsverzekering. Art. 102 van diezelfde wet bepaalt : 'Onverminderd de macht van de officieren van de gerechtelijke politie, maken de in artikel 80 bedoelde geneesheren-inspecteurs, apothekers-inspecteurs, verpleegkundigen-controleurs, controleurs en adjunct-controleurs de in artikel 94 bedoelde inspecteurs en adjunct-inspecteurs, evenals de inspecteurs en de adjunct-inspecteurs van de Sociale Inspectie van het Ministerie van Sociale Voorzorg die naar aanleiding van hun controleopdracht een overtreding van de wets- of verordeningsbepalingen betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging of de uitkeringsverzekering vaststellen, processen-verbaal op die bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs ...'.

Terzake is er geen enkele inbreuk op de bepaling van art. 102 van de wet van 9 augustus 1963 bewezen noch te weerhouden.

d. Schending van het rechtsbeginsel 'le criminel tient le civil (l'administratif) en état'.

Verzoeker houdt voor dat gezien tegen hem klacht werd neergelegd bij het Parket, het resultaat van het strafrechtelijk onderzoek dient te worden afgewacht.

Er dient evenwel aanvaard dat nu blijkt dat het om een bestuurlijke aangelegenheid gaat, de Beperkte Kamer en thans ook de Commissie van Beroep, niet gehouden is de uitslag van het gerechtelijk onderzoek af te wachten alvorens te statueren. Er bestaat geen enkele wettelijke beschikking die voorschrijft dat de administratieve procedure niet kan worden verdergezet zolang de hangende strafprocedure tegen de betrokkene niet zou zijn afgehandeld.

Niets laat toe de draagwijdte van art. 4 van de wet van 23 april 1878 uit te breiden tot de hypothese die daarin uitdrukkelijk is voorzien, namelijk waar de

burgerlijke vordering gesteund op een misdrijf afzonderlijk wordt vervolgd, afzonderlijk en los van de publieke vordering en voor andere rechters.

Er zijn terzake geen redenen om de uitslag van het strafrechtelijk onderzoek af te wachten. De Beroepskamer beschikt over meer dan voldoende elementen, in het voor de hand liggend dossier om de zaak ten gronde te beoordelen. Er bestaat overigens geen enkel gevaar van welkdanige tegenstrijdigheid tussen beide procedures (Zie arrest Raad van State dd. 14 februari 1986 nr. 26.180 inzake NIHARD Pierre tegen R.I.Z.I.V.).

e. Nopens de opgewor(p)en niet-objectiviteit van de neergeschreven verklaringen en het niet voorleggen van de gevraagde reeks van getuigschriften.

Ten onrechte voert verzoeker aan dat terzake art. 102, le lid van de wet van 9 augustus 1963 en de rechten van verdediging werden geschonden, doordat zowel de Beperkte Kamer als de Commissie van Beroep een aanbod het tegenbewijs te leveren, ondermeer door getuigenverhoor, van een aantal ten laste gelegd(e) feiten, hebben afgewezen en afwijzen.

Terzake dient vastgesteld dat verzoeker zeker het bewijs niet levert dat de door de beëdigde ambtenaren van het R.I.Z.I.V. opgestelde processen-verbaal niet met de waarheid noch met de werkelijkheid zouden overeenstemmen; verzoeker zelf heeft tijdens het onderzoek geen concrete grieven tegen de wijze van ondervragen, noch tegen de inhoud van de alsdan opgestelde processen-verbaal naar voor gebracht.

De Commissie van Beroep is thans van oordeel dat deze tijdens het onderzoek door de ter zake bevoegde en beëdigde ambtenaren opgestelde processen-verbaal, volledig rechtsgeldig en als waarheidsgetrouw dienen te worden weerhouden. Elk verder tegenbewijs dient als niet ter zake dienend en als overbodig te worden afgewezen.

Het is de rechter over de zaak zelf, ook in het geval waarin het leveren van het tegenbewijs wettelijk is toegelaten, die op rechtmatige wijze kan oordelen dat het niet aangewezen is op het aanbod tot het leveren van een tegenbewijs van bepaalde feiten in te gaan, ondermeer omdat, zoals terzake door de Commissie van Beroep wordt geoordeeld, sommige van die feiten blijkens het dossier van de zaak materieel vaststaan en het aanbod van het tegenbewijs van sommige andere feiten niet ter zake dienend is (Zie het reeds geciteerde arrest van de Raad van State van 16 januari 1980 nr. 20.052).

3. Ten gronde

Terzake betwist verzoeker alle de hem ten laste gelegde inbreuken.

De Commissie van Beroep is evenwel van oordeel dat uit alle door de betrokken patiënten, en ook door de betrokken geneesheren afgelegde verklaringen tijdens het onderzoek, meer dan voldoende is bewezen en aldus vaststaat dat verzoeker alle de hem ten laste gelegde inbreuken heeft gepleegd, met uitzondering van wat over de feiten VIII, 1 wordt beslist.

Wat de tenlastelegging sub I betreft, kan verzoeker niet ernstig betwisten dat hij voorschriften voor kinesitherapie, zonder medeweten of toestemming van de geneesheer heeft gewijzigd, waardoor meer prestaties werden aangerekend dan oorspronkelijk voorgeschreven (tenlastelegging I). Het kan slechts getuigen van kwade trouw in hoofde van verzoeker wanneer hij thans nog deze wijzigingen betwist. Tijdens het onderzoek werden deze inbreuken bevestigd niet alleen door de patiënten, maar ook door de betrokken geneesheren. De door verzoeker op dit punt afgelegde verklaringen zijn overduidelijk. Herhaaldelijk werd het aantal zittingen per voorschrift gewijzigd, hetzij van drie naar vijf, van tien naar twintig, van twintig naar dertig en van dertig tot zestig zittingen. Verzoeker tracht zich tevergeefs te verschuilen achter verklaringen als 'geen commentaar', 'ik ben me nooit bewust geweest' of 'ik herinner mij niets'.

Ten onrechte betwist verzoeker de duidelijke en belangeloze verklaringen afgelegd door de talloze patiënten, zowel nopens de aard en de omvang van de aangerekende prestaties.

De feiten zijn meer dan voldoende bewezen door de verklaringen opgenomen in het dossier, en door de stukken van het bundel. Hetzelfde geldt voor de tenlasteleggingen voorzien onder II - III - IV en V. Aldus staat ook vast dat verzoeker prestaties type 50.531.5 M 17,5 die niet beantwoorden aan de omschrijving in de nomenclatuur onder art. 7 § 1 heeft aangerekend; ook dat verzoeker een te hoog coëfficiëntgetal heeft aangerekend, en niet uitgevoerde prestaties heeft aangerekend. Ook dat verzoeker onregelmatigheden heeft gepleegd bij het aanrekenen van reiskosten. Ook dat verzoeker verstrekkingen heeft aangerekend verricht door een andere kinesitherapeut. Ten onrechte beroept verzoeker zich hier achteraf op beweerde volmachten die hij van deze andere kinesitherapeuten zou ontvangen hebben, zonder hiervan evenwel het wettig bewijs te leveren (tenlastelegging VI).

Eveneens staat vast dat verzoeker prestaties type 50.331.5 M 17,5 heeft aangerekend, waarbij niet voldaan is aan de vereiste tijdsduur zoals bepaald in art. 7 § 1 en § 9. De talloze verklaringen van de betrokken patiënten laten aan duidelijkheid niets over (tenlastelegging VII).

Ook de andere administratieve tekortkomingen dienen als bewezen te worden weerhouden, met uitzondering van de feiten onder de tenlastelegging nummer VIII, 1 terzake het bijhouden van een verstrektingsregister, nu deze feiten ressorteren onder de specifieke beoordelingsbevoegdheid van de leidend ambtenaar van de Dienst voor Administratieve Controle. De Commissie van Beroep is derhalve niet bevoegd te oordelen over de feiten vermeld onder VIII 1.

Ter zake dient aanvaard dat verzoeker alle de ten zijne laste weerhouden inbreuken met kennis van zaken heeft gepleegd; verzoeker was overigens plaatsvervangend lid van de Erkenningscommissie van kinesitherapeuten. Het is ter zake zonder belang of verzoeker ooit in die hoedanigheid werd opgeroepen. Het feit dat hij zich voor deze functie kandidaat stelde, en in deze functie aangesteld en benoemd werd, bevestigt dat hij een meer dan gewone kennis had of moest hebben van de ter zake geldende reglementering.

Rekening houdende met de omvang van de gepleegde inbreuken, en de duur waarover deze gepleegd werden, is de Commissie van Beroep van oordeel dat er aanleiding is tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke door verzoeker zullen verleend worden, over een periode van zes maanden";

2. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat ambtshalve dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, in de mate dat deze de beroepen beslissing van de beperkte kamer nietig verklaart en dat de commissie van beroep zich onbevoegd verklaart om van de feiten vermeld onder punt VIII.1 kennis te nemen; dat de vordering derhalve slechts ontvankelijk is, in zoverre ze is gericht tegen het verbod opgelegd aan de verzekeringsinstellingen om tegemoet te komen in de kosten der geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoeker verleend worden over een periode van zes maanden;

3. Gegrondheid van de vordering

3.1.1. Overwegende dat de verzoeker onder littera A van zijn verzoekschrift hetgeen volgt aanvoert :

"A. Verzoeker is van oordeel dat er tijdens de voorafgaande behandeling geen onafhankelijke rechtsbedeling aanwezig was welke tot een onbevooroordeelde en niet vooringenomen uitspraak kon leiden, minstens dat de schijn van onafhankelijkheid niet aanwezig was, waardoor de gevoerde procedure volledig in strijd is met art. 6 lid 1 E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel betreffende de onpartijdigheid.

Vermits de Beperkte Kamer van oordeel was dat art. 6 E.V.R.M. niet op haar van toepassing was, was ze impliciet van oordeel dat de waarborgen voorzien in art. 6 van het E.V.R.M. niet waren gerespecteerd, vermits deze waarborgen niet eens dienden nageleefd te worden.

Art. 6 E.V.R.M. bepaalt :

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld ...

Inzake stelt verzoeker vast dat hij voor de Beperkte Kamer werd opgeroepen als voor een rechtscollege, er werd gehoord en er uitspraak ten gronde gebeurde met gevolg voor de burgerlijke rechten van verzoeker terwijl in dezelfde uitspraak wordt gesteld dat art. 6 E.V.R.M. niet van toepassing zou zijn, hetgeen inhoudt dat ze niet handelde als een rechtscollege.

Door deze manier van handelen worden op een onaanvaardbare manier de rechten van de verdediging miskend vermits verzoeker mocht veronderstellen dat hij voor een onpartijdige rechter verscheen, terwijl hij in feite verscheen voor een onderzoeksgerecht volledig gecontroleerd door het RIZIV.

In het arrest van 7 september 1988, nr 30.625, J.T. 1988, 568, besliste de Raad van State dat het Comité van de dienst voor geneeskundige controle en het RIZIV inzake tuchtprocedure is onderworpen aan de normale gerechtelijke regelen.

Het Europees Hof heeft ook op grond van haar derde criterium - de waarde en vooral de ernst van de mogelijke sanctie art. 6 toegepast op tuchtprocedures.

E.H.R.M. 8 juni 1976, ENGEL, o.c., vol. 22, pp. 33-36, §§ 80 tot 85;
E.H.R.M. 28 juni 1984, CAMPELL EN FELL, o.c., vol. 80, pp. 34-38, §§ 67 tot 73;

Immers terecht is het Europees Hof van oordeel dat men de geneigdheid heeft de ietwat 'vervelende' waarborgen van de strafvervolgung te omzeilen, bij vb. de intrekking van een bepaalde vergunning, welke maatregel uiteraard de burgerlijke rechten en verplichtingen van de betrokkene kan beïnvloeden.

Volledig in strijd met deze rechtspraak was de Commissie van Beroep van oordeel dat de Beperkte Kamer geen rechtscollege is en ook niet met een rechtscollege kan worden gelijkgesteld (p. 41 § 2 i.f.) terwijl ze in haar eigen uitspraak deze beslissing van de Beperkte Kamer als een uitspraak behandelt gewezen door een rechtscollege nl. 'door na nietigverklaring gelet op de onregelmatige samenstelling van de Beperkte Kamer te wijzigen ten gronde'.

Het staat (bovendien) vast dat de Commissie van Beroep zich niet van een structurele partijdigheid - minstens de schijn - kan ontdoen.

Door ieder tegenbewijs van verzoeker af te wijzen, heeft de Commissie van Beroep de gegevens eenzijdig en binnen het RIZIV verzameld, een bewijskracht toegekend die niet wettelijk verantwoord is.

E.H.R.M. arrest UNTERPERTINGER, BARBERA, KOSTOVSKI en WINDISCH, i.v.m. de kwaliteit en het tegensprekelijk karakter van de bewijsvoering.

Deze structurele afhankelijkheid van de Commissie van Beroep blijkt het meest flagrant uit de afhandeling van de uitspraak na de behandeling op zitting van 4 juni 1991.

Op deze datum werd de zaak in beraad genomen zonder dat een vaste datum werd meegedeeld.

Niet de Commissie van Beroep doch het RIZIV zelf richt ondertussen een schrijven aan het Parket waarbij wordt meegedeeld dat de Commissie van Beroep de uitspraak van de strafrechter afwacht.

Inzake is derhalve het RIZIV bij machte zelfs na de behandeling tussen te komen en de procedure te bepalen.

Blijkbaar komt ingevolge het schrijven van het RIZIV de strafrechtelijke procedure op gang en dient verzoeker tenslotte op 04.02.92 voor de Correctionele Rechtbank te Hasselt te verschijnen.

Wanneer de strafzaak op deze zitting evenwel sine die wordt uitgesteld, intervenueert het RIZIV blijkbaar nogmaals bij de Commissie van Beroep en ontvangt verzoeker op 11.02.92 bericht van de griffie van de Commissie van Beroep dat de Commissie uitspraak zal doen op 18.02.92.

Verzoeker is van oordeel dat tussen de behandeling en de uitspraak geen redelijke termijn is verlopen en bovendien art. 252 van het K.B. van 04.11.63 niet werd gerespecteerd en het RIZIV misbruik heeft gemaakt, minstens de schijn verwekt, door tussen te komen in de procedure en art. 6 E.V.R.M. hierdoor uitdrukkelijk werd geschonden.

Bovendien blijkt uit de uitspraak door de Commissie van Beroep niet of de sanctie werd opgelegd of verhoogd overeenkomstig of in tegenstrijd met de raadgevende stem van de vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen en/of de vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van de kinesitherapeuten, noch of de verhoging van de sanctie gebeurde met meerderheid van stemmen van de voorzitter en de leden bedoeld bij art. 248 § 1, 2°, terwijl in afwijking met de uitspraken voor de gewone rechtsinstanties alleen de voorzitter en de secretaris aanwezig waren bij de uitspraak.

Tenslotte blijkt dat de sanctie die werd opgelegd werd verhoogd, terwijl het verzoeker niet ter kennis werd gebracht dat het RIZIV hoger beroep zou hebben aangetekend zodat verzoeker en het RIZIV ook op dit vlak ongelijk werden behandeld.

Het Europees Hof heeft in het licht gesteld dat de onpartijdigheid telkens vanuit een dubbel oogpunt bekeken kan worden : enerzijds vanuit een subjectief oogpunt, waarbij aandacht besteed wordt aan de persoonlijke overtuiging van een bepaald rechter in bepaalde omstandigheden en anderzijds vanuit een objectief oogpunt, waarbij onderzocht wordt of de rechtbank voldoende waarborgen biedt om terzake elke gewettigde twijfel uit te sluiten.

E.H.R.M. 1 oktober 1982, PIERSACK, o.c., vol. 53, pp. 14 § 30;

E.H.R.M. 26 oktober 1984, DE CUBBER, o.c., vol. 86, pp. 13-14 § 24.

In het eerste geval gaat het om de 'persoonlijke' onpartijdigheid van elke magistraat, in het tweede geval de 'structurele' onpartijdigheid van de rechtbank.

De termen 'persoonlijk' en 'structureel' zijn ontleend aan E.H.R.M. 13 november 1987, H./ België, o.c. vol. 127, p. 35 § 52.

Wat betreft de structurele onpartijdigheid van de rechtbank heeft het Hof met name benadrukt dat ook voor de objectieve onpartijdigheid de schijn belangrijk kan zijn.

Aldus maakt het Hof toepassing van het Engelse adagium 'Justice must not only be done, it must also be seen to be done' en sluit het zich uitdrukkelijk aan bij een arrest van het Belgische Hof van Cassatie, volgens hetwelk 'ieder rechter van wie men terecht kan vrezen dat hij niet de onpartijdigheid aan de dag zal leggen waarop iedere beschuldigde recht heeft zich ervan dient te onthouden aan de beslissing deel te nemen'.

Volgens het Hof van Cassatie brengt de onwettigheid die uit zulk een miskennis voortvloeit niet enkel de nietigheid van het gewezen vonnis mee, doch spreekt die onwettigheid zich in beginsel ook uit 'tot het geheel van de voor de betrokken rechtbank verrichte daden van onderzoek'.

Een appelgerecht dat een vonnis wegens onregelmatige samenstelling van de rechtbank vernietigt, mag dus geen acht slaan op de voor de eerste rechter verrichte proceshandelingen.

Cass. 11 juni 1986, Arr. Cass., 1985-86, 1383 en met noot; HENRY J., Jur. Liège, 1986, 433.";

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar memorie van antwoord repliceert :

"A. Verzoeker is van oordeel dat er tijdens de behandeling van zijn zaak geen onafhankelijke rechtsbedeling aanwezig was welke tot een onbevooroordeelde en niet vooringenomen uitspraak kon leiden, minstens dat de schijn van onafhankelijkheid niet aanwezig was, waardoor de gevoerde procedure volledig in strijd is met artikel 6 lid 1 E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel betreffende de onpartijdigheid.

Verzoeker is van mening dat artikel 6 van het E.V.R.M. wel degelijk van toepassing is op de procedure voor de Beperkte kamer.

Vooreerst dient erop gewezen dat deze discussie niet ter zake is vermits de Commissie van Beroep de beslissing van de Beperkte Kamer heeft vernietigd wegens haar onregelmatige samenstelling, en in het kader van het georganiseerd beroep enkel de beslissing van de Commissie van Beroep het voorwerp kan uitmaken van onderhavige procedure bij de Raad van State.

Anderzijds wordt benadrukt dat de Beperkte Kamer inderdaad geen administratief rechtscollege is en geen uitspraak doet over de burgerlijke rechten en verplichtingen van een verzorgingsverstrekker.

De Beperkte Kamer, welke is samengesteld uit de leden van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle, is enkel bevoegd om, bij inbreuken op de ziekte- en invaliditeitsverzekering, een verbod van verzekeringstegemoetkoming uit te spreken, welke geen rechtstreekse invloed heeft op de burgerlijke rechten en verplichtingen van een verzorgingsverstrekker.

Gelet op dit karakter van de verbodsmaatregel tot verzekeringstegemoetkoming, heeft de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens, bij zijn beslissing van 8 juli 1991 (D.t/Belgische Staat - zaak nr. 13411/87 en 15904/89) geoordeeld dat artikel 6 van het E.V.R.M.-verdrag noch van toepassing is op de procedure voor de Beperkte Kamer noch op de procedure voor de Commissie van Beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV. Er wordt immers niet beslist over een beschuldiging op strafrechtelijk gebied en evenmin heeft de beslissing van de commissies bij de Dienst voor geneeskundige

controle een rechtstreeks gevolg op de burgerlijke rechten en plichten van een verzorgingsverstrekker.

Verzoeker poneert verder een structurele partijdigheid van de Commissie van Beroep, onder aanvoering van : de afwijzing van zijn verzoek tot levering van het tegenbewijs; het feit dat het RIZIV na de sluiting van de debatten bij het Parket zou zijn tussengekomen; de omstandigheid dat de Commissie geen uitspraak heeft gedaan binnen de termijn bepaald bij artikel 252 van het K.B. van 4 november 1963; dat niet uit de uitspraak blijkt op welke wijze werd overgegaan tot de verhoging van de sanctie en tot slot dat de Commissie van Beroep onvoldoende waarborgen biedt voor de nodige objectieve onpartijdigheid.

Het is echter duidelijk dat door de afwijzing van het verzoek tot het indienen van het tegenbewijs geenszins is aangetoond dat de Commissie van Beroep partijdig zou hebben gehandeld. Het is immers de Commissie van Beroep die autonoom oordeelt aan de hand van de elementen van het dossier of al dan niet wordt ingegaan op voormeld verzoek (R.v.St., SCHEPENS, nr. 17.776, 15 september 1976; R.v.St., DE BRUYNE, nr. 20.052, 16 januari 1980). In casu heeft de Commissie van Beroep op grond van haar motieven, zoals uiteengezet op blz. 47 - 48 van de beslissing, geldig kunnen besluiten dat het niet noodzakelijk was om op het aanbod in te gaan.

Voorts kan het verzoeker niet ontgaan dat elke openbare instelling ertoe gehouden is om strafbare feiten mede te delen en aan het Parket (artikel 29 Wetboek van Strafvordering). Het is ook voor de hand liggend dat na de aangifte van de strafbare feiten het strafverloop verder wordt gevolgd, temeer omdat het RIZIV moet waken over de behartiging van de burgerrechtelijke belangen door de verzekeringsinstellingen (artikel 257 van het K.B. van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering - zie omslag briefwisseling met Parket en verzekeringsinstellingen). Er is op dit punt geen enkele vermenging van het RIZIV met de opdracht van de Commissie van Beroep. Het is uitsluitend de Commissie van beroep die op grond van haar dossier oordeelt of zij in concreto al dan niet dient te wachten op de uitslag van het strafonderzoek, en waarop onder punt C nader zal worden ingegaan.

Waar verzoeker ook verwijt dat de Commissie geen uitspraak heeft gedaan binnen zes weken na sluiting van de debatten, dient er nochtans op gewezen dat de termijn bepaald bij artikel 252 van het K.B. van 4 november 1963 niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven (R.v.St., VAN BETSBRUGGE, nr. 13.379, 4 februari 1969; R.v.St., W., nr. 13.428, 4 maart 1969). De rechter mag zich immers niet schuldig maken aan rechtsweigering en moet anderzijds toch over de nodige tijd beschikken om het dossier ten gronde te onderzoeken om met volledig kennis van zaken over het dossier te oordelen.

In tegenstelling tot de opvatting van rekwetrant vereisen noch de wet van 9 augustus 1963, noch het K.B. van 4 november 1963 dat in de beslissing zou worden aangeduid met welk stemmenaantal tot een maatregel werd overgegaan. Het zijn trouwens enkel de magistraten die een beslissende stem hebben; de overige leden beschikken enkel over een raadgevende stem. Vermits de Commissie van Beroep de zaak volledig ten gronde heeft herbehandeld, na vernietiging van de beslissing van de Beperkte Kamer, was zij uiteraard niet gebonden door de maatregel die door de Beperkte Kamer werd vastgesteld.

De onpartijdige en onafhankelijke behandeling door de Commissie van Beroep, die door verzoeker wordt betwist, is genoegzaam gewaarborgd door de wet van 9 augustus 1963 en het K.B. van 4 november 1963. De Commissie bestaat uit drie magistraten die alleen beslissende stem hebben, en een paritaire vertegenwoordiging van de verzekeringsinstellingen en de representatieve verenigingen van, in casu, de kinesitherapeuten. Alle leden zijn benoemd door de Koning. Dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de commissie niet in twijfel kan worden getrokken blijkt ook uit het feit dat de leden van

voormelde groepen geen bindende invloed kunnen uitoefenen op de overtuiging van de drie magistraten. Daarbij komt dat de debatten voor de Commissie van Beroep openbaar zijn; dat de beslissingen op straffe van nietigheid gemotiveerd dienen te zijn en worden uitgesproken in openbare terechtzitting; dat de eerbiediging van het recht van verweer ten volle is gewaarborgd (R.v.St., LISBET, nr. 14.385, 4 december 1970; R.v.St., MONSEUR, nr. 32.994, 13 september 1989).

Het eerste middel komt dan ook als ongegrond voor";

3.1.3. Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aan zijn argumentatie nog het volgende toevoegt :

"Aanvullend wenst verzoeker op te merken dat het door het RIZIV gevoerde onderzoek zowel dienstig is voor de administratieve procedure als de strafrechtelijke, waar het integraal werd bijgebracht, hetgeen niet eens betwist wordt.

Het RIZIV was zeer goed op de hoogte van het feit dat haar administratief onderzoek als basis zou dienen voor de behandeling van de strafzaak en dit in casu ook gebeurde, hetgeen niet betwist wordt.

Zelfs in de dagvaarding voor de strafrechter wordt naar dit onderzoek verwezen.

Anderzijds moet het RIZIV waken over de behartiging van de burgerrechtelijke belangen door de verzekeringsinstellingen (art. 257 van het K.B. van 4 nov. 1963).

De waarborgen van art. 6 E.V.R.M. dienden dan ook volledig gerespecteerd te worden.

In casu werden deze waarborgen manifest niet gerespecteerd vermits het eenzijdig door het RIZIV gevoerde onderzoek uiteindelijk dienstig diende te zijn voor de behartiging van haar burgerrechtelijke belangen, zodat eveneens art. 14 E.V.R.M. en art. 26 BUPO werd geschonden.

(...)

Verzoeker wenst op te merken dat de secretaris, ambtenaar bij het RIZIV, reeds van bij de aanvang belast werd met de samenstelling van het dossier. Deze ambtenaar heeft een meer dan administratieve functie vervuld, zowel tijdens het vooronderzoek, het onderzoek en de behandeling voor de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep.

Dit blijkt manifest uit het feit dat deze ambtenaar uiteindelijk werd gelast om ter zitting van de Raad van State van 27 april 1992, de belangen van het RIZIV te behartigen";

3.1.4.1. Overwegende dat de commissie van beroep, na geoordeeld te hebben dat de beperkte kamer onregelmatig was samengesteld en de beroepen beslissing daarom nietig is, de zaak volledig heeft overgedaan en ten gronde beoordeeld; dat het middel derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd en onontvankelijk is, in zoverre het de beslissing van de beperkte kamer bekritiseert; dat om dezelfde reden niet moet worden ingegaan op het onderdeel dat de commissie van beroep ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de beperkte kamer geen rechtscollege is;

3.1.4.2. Overwegende dat luidens artikel 102 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering de geneesheren-inspecteurs processen-verbaal opstellen die bewijskrachtig zijn behoudens tegenbewijs; dat artikel 250, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 bepaalt :

"Indien de commissie het te harer voorlichting nuttig acht, kan zij gelasten dat de appellant of ieder ander persoon persoonlijk opkomt; ze kan zelfs gelasten dat een bijkomend onderzoek wordt verricht. Alsdan wijst de commissie de persoon of de dienst aan die met bedoeld onderzoek wordt belast en bepaalt ze de onderzoeksopdracht en de termijn voor het verrichten ervan";

Overwegende dat de commissie van beroep binnen de grenzen van haar bevoegdheid oordeelt over de noodzakelijkheid en de opportuniteit van een onderzoeksmaatregel; dat ze op onaantastbare wijze oordeelt over de waarde en de bewijskracht van de haar overgelegde bewijsmiddelen en over de vraag of ze nopens de feitelijke toedracht van de zaak voldoende is ingelicht dan wel of hiervoor nog bijkomende onderzoeksmaatregelen zoals het horen van getuigen nodig zijn;

Overwegende dat in het voorliggende geval de verzoeker de beroepscommissie vroeg, alvorens uitspraak te doen, "de getuigen te horen en het RIZIV te bevelen al de attesten bij te brengen van de ondervraagde artsen voor de periode van minstens zes maanden (...)"; dat de commissie van beroep dit verzoek als volgt verwierp :

"Ten onrechte voert verzoeker aan dat terzake art. 102, 1e lid van de wet van 9 augustus 1963 en de rechten van verdediging werden geschonden, doordat zowel de Beperkte Kamer als de Commissie van Beroep een aanbod het tegenbewijs te leveren, onder meer door getuigenverhoor, van een aantal ten laste gelegde feiten, hebben afgewezen en afwijzen.

Terzake dient vastgesteld dat verzoeker zeker het bewijs niet levert dat de door de beëdigde ambtenaren van het R.I.Z.I.V. opgestelde processen-verbaal niet met de waarheid noch met de werkelijkheid zouden overeenstemmen; verzoeker zelf heeft tijdens het onderzoek geen concrete grieven tegen de wijze van ondervragen, noch tegen de inhoud van de alsdan opgestelde processen-verbaal naar voor gebracht.

De Commissie van Beroep is thans van oordeel dat deze tijdens het onderzoek door de ter zake bevoegde en beëdigde ambtenaren opgestelde processen-verbaal, volledig rechtsgeldig en als waarheidsgetrouw dienen te worden weerhouden. Elk verder tegenbewijs dient als niet ter zake dienend en als overbodig te worden afgewezen.

Het is de rechter over de zaak zelf, ook in het geval waarin het leveren van het tegenbewijs wettelijk is toegelaten, die op rechtmatige wijze kan oordelen dat het niet aangewezen is op het aanbod tot het leveren van een tegenbewijs van

bepaalde feiten in te gaan, ondermeer omdat, zoals terzake door de Commissie van Beroep wordt geoordeeld, sommige van die feiten blijkens het dossier van de zaak materieel vaststaan en het aanbod van het tegenbewijs van sommige andere feiten niet ter zake dienend is (Zie het reeds geciteerde arrest van de Raad van State van 16 januari 1980 nr. 20.052)";

dat hieruit blijkt dat de commissie van beroep van oordeel was dat er geen aanleiding bestond om de waarde en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de onderhoorde personen te betwijfelen en dat de gevoerde onderzoeksmaatregelen niet ter zake dienend en derhalve overbodig waren; dat door het aanbod tot het leveren van het tegenbewijs, onder meer door een getuigenverhoor, op grond van de aangehaalde redenen af te wijzen, de commissie van beroep de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan en evenmin van enige partijdigheid blijk heeft gegeven;

3.1.4.3. Overwegende dat het in het middel vermelde optreden van het RIZIV er geenszins doet van blijken dat dit administratief orgaan op ongeoorloofde wijze is tussengekomen in de procedure voor de commissie van beroep, en dat die "tussenkoms" evenmin wijst op enige "structurele afhankelijkheid" van de commissie van beroep bij het beoordelen van de zaak;

3.1.4.4. Overwegende dat artikel 252, eerste lid, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering bepaalt dat "de commissie over elk hoger beroep uitspraak doet binnen zes weken na de indiening van het hoger beroep"; dat de commissie van beroep, ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, een orgaan is met rechtsprekende bevoegdheid, dat op straffe van rechtsweigeringspraak moet doen over het bij haar ingesteld hoger beroep; dat zelfs een niet verantwoorde vertraging bij het verlenen van een uitspraak de commissie van beroep niet kan ontheffen van de haar door de wet opgelegde verplichting uitspraak te doen over het bij haar aanhangig gemaakt beroep; dat de termijn van zes weken bedoeld in artikel 252 van het koninklijk besluit van 4 november 1963 derhalve niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven, maar een loutere termijn van orde is;

Overwegende dat de verzoeker inroept dat tussen de behandeling van de zaak en de uitspraak geen redelijke termijn is verlopen; dat de zaak werd in beraad genomen op de zitting van 4 juni 1991, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op 18 februari 1992; dat de tijdspanne van ruim acht maanden o.m.

een verantwoording vindt in de memorie en het lijvig bewijsdossier die door de verzoeker ter zitting van 4 juni 1991 werden neergelegd; dat in de memorie talrijke grieven werden aangevoerd die door de commissie van beroep één voor één werden beantwoord; dat de verzoeker er zich bezwaarlijk kan over beklagen dat hij onredelijk lang op de uitspraak heeft moeten wachten, vermits hij zelf bij de commissie van beroep heeft aangedrongen om voor iedere uitspraak het resultaat van het strafonderzoek af te wachten;

Overwegende dat aan de commissie van beroep een schrijven van 27 maart 1991 van de procureur des Konings van Hasselt was voorgelegd, waarin deze melding maakte van zijn betrachting om de strafzaak ten laste van de verzoeker "binnen de kortst mogelijke tijd" naar de correctionele rechtbank te doen verzenden; dat in het licht van dit stuk en gelet op het uitdrukkelijk verzoek van betrokkene om het verloop van de strafprocedure af te wachten het aanneembaar is dat de beroepscommissie aanvankelijk van oordeel was dat het met het belang van een goede rechtsbedeling overeenstemde de uitspraak op te schorten; dat nadat de behandeling van de strafzaak op 4 februari 1992 sine die was uitgesteld, de commissie van beroep kennelijk geoordeeld heeft dat het niet verantwoord was haar beslissing nog langer uit te stellen; dat in het licht van deze gegevens het verwijt dat de uitspraak onredelijk lang uitbleef niet kan worden aangenomen;

3.1.4.5. Overwegende dat artikel 251, § 1, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 bepaalt dat de beslissingen van de commissie worden genomen bij meerderheid van stemmen van de voorzitter en de leden bedoeld bij artikel 248, § 1, 2°, en dat onthouding niet geoorloofd is;

Overwegende dat geen bepaling voorschrijft dat de beslissing van de commissie van beroep moet vaststellen dat zij genomen is bij meerderheid van stemmen; dat evenmin moet melding worden gemaakt van de inhoud van de adviezen van de vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen en van de representatieve verenigingen van kinesitherapeuten; dat artikel 251, § 2, als grond van nietigheid alleen het gemis van motivering en van uitspraak in openbare terechtzitting vermeldt; dat luidens artikel 251, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 voor de uitspraak van de beslissing de aanwezigheid van de voorzitter en de secretaris volstaat;

3.1.4.6. Overwegende dat de beperkte kamer een bestuurlijk orgaan is, en geen "rechtbank in eerste aanleg"; dat tegen haar uitspraak waarbij een verbod van verzekeringstegemoetkoming wordt opgelegd, alleen door de betrokken zorgverstrekker beroep kan worden ingesteld, en dus niet door het RIZIV; dat ook niet blijkt dat het RIZIV beroep heeft ingesteld; dat het middel bijgevolg ook niet opgaat waar het aanvoert dat de verzoeker niet ter kennis werd gebracht dat het RIZIV hoger beroep zou hebben aangetekend tegen de beslissing van de beperkte kamer; dat de verzoeker niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in zijn laatste memorie, bovendien zonder vermelding van de rechtsregel die zou geschonden zijn, vermag aan te voeren dat "ten onrechte" de commissie van beroep "het verbod tot tegemoetkoming verhoogd (heeft)";

3.1.4.7. Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoeker onder littera B van zijn verzoekschrift aanvoert :

"B. Verzoeker voert aan dat zijn rechten van verdediging flagrant werden geschonden.

De oorsprong tot het vooronderzoek

De bespreking van het resultaat van het vooronderzoek ter zitting van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle

De beslissing tot het onderzoek

Het onderzoek zelf

De mededeling van het onderzoek aan de Algemene Raad

De beslissing van het Comité tot mededeling aan de Beperkte Kamer

De behandeling voor de Beperkte Kamer

De beslissing in de Beperkte Kamer

De behandeling voor de Commissie van Beroep

Het uitstel en de uiteindelijke beslissing voor de Commissie van Beroep

De kennisgeving van de aanvang van het verbod gebeurden volledig en integraal in het kader van de wet van 09.08.1963, wet tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Verzoeker voert aan dat dezelfde personen en dezelfde organen in de diverse stadia tussenkwamen of de mogelijkheid hadden tussen te komen. In het kader hiervan is het RIZIV zowel klager, vooronderzoeker, onderzoeker, vervolgende partij, rechter, uitvoerende partij en tenslotte nog belanghebbende partij.

Het onderzoek dat tegen verzoeker werd gevoerd is nietig vermits het beroepsgeheim van verzoeker en de patiënt werd geschonden, de privacy van de patiënt werd aangetast, het onderzoek gebeurde door aangestelden van een niet-onafhankelijke en zelfs belanghebbende partij en er constant zware druk werd uitgeoefend op verzoeker.

De burens van de patiënten welke in het onderzoek tersprake komen, werden blijkbaar buiten medeweten van de patiënten en uiteraard buiten

medeweten van de verzoeker ondervraagd, door hun medische gegevens te verstrekken en op basis hiervan vragen te stellen.

Aan deze totaal vreemden aan het medisch beroepsgeheim werden vb. vragen gesteld over frequentie van het bezoek van verzoeker aan de patiënt en duurtijd van het bezoek, enz.

Regelmatig werd de hierdoor bekomen informatie gebruikt als invalshoek voor de ondervraging van de patiënt en tevens van verzoeker.

Blijkbaar waren de opstellers van de p.v.'s zich bewust van het niet aanvaardbare van hun werkwijze, vermits ze hierover rechtstreeks niets vermelden.

Verzoeker betwist niet alleen de onaanvaardbare werkwijze maar eveneens de objectiviteit van de bekomen informatie vermits enerzijds de ondervragers gezien hun hoedanigheid in het kader bij het RIZIV niet als objectief en onbevooroordeeld kunnen worden beschouwd en anderzijds de burens telkens met retorische en stereotiep voorgedruide vragen werden geïnterpelleerd.

Verzoeker heeft aangeboden deze werkwijze te bewijzen door getuigen doch hierop werd niet ingegaan, waaruit blijkt dat men rekening wenste te houden met eenzijdig en niet objectief verzamelde bewijsmiddelen terwijl ieder tegenbewijs als niet dienstig werd afgewezen.

Het navolgend onderzoek - gesteund op het nietig vooronderzoek - is zelf eveneens nietig.

Door dezelfde ondervragers aangesteld in het kader van het RIZIV werden eveneens de patiënten ondervraagd.

Hierdoor wordt verondersteld dat deze patiënten een perfecte en volledige beoordeling kunnen geven van de behandeling, de methode en toegepaste technieken, terwijl verzoeker zich door voortdurende bijscholing steeds verder bekwaamd heeft in nieuwe technieken, niet traditionele technieken zoals o.m. de energetische massage, de analytische bewegingen overeenkomstig SOHIER en andere methodes.

Bovendien is het onderzoek totaal voorbijgegaan aan de praktische manier van vaststellen van diagnose, de patiënt t.a.v. wie dit gebeurt, het verwijzen door de geneesheer naar de kinesitherapeut, het bijkomend vaststellen van een diagnose door de kinesitherapeut en het volgen van de patiënt door de verwijzende geneesheer.

Immers de verwijzende geneesheer verwijst een patiënt naar de kinesitherapeut ter behandeling van een aandoening welke werd vastgesteld op basis van een diagnose die uitgaat van de algemene en specifieke gezondheidstoestand van de patiënt.

Het onderzoek werd vooral gevoerd betreffende chronische of langdurige zieke patiënten.

De kinesitherapeut wordt over de bevindingen van de verwijzende geneesheer ingelicht en verwerft zelf een specifiek inzicht via de aanvullende diagnose.

De kinesitherapeut participeert zo aan de uitoefening van de geneeskunde en de kennis die hij also verwerft hoort tot de private sfeer en wordt beschermd door het beroepsgeheim.

Anderzijds is het onderzoek totaal voorbijgegaan aan het feit dat deze meestal chronische patiënt na verwijzing door de geneesheer naar de kinesitherapeut verder gevolgd wordt door de geneesheer.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat deze patiënt zou zijn onttrokken aan het toezicht van de verwijzende geneesheer, zodat deze de tussenkomst van de kinesitherapeut kon volgen, kon beoordelen, kon goedkeuren en over het algemeen verlengen.

Uit deze praktische werkwijze blijkt dan ook manifest dat de volledige tussenkomst van de kinesitherapeut werd gevolgd, goedgekeurd en bevestigd door de verwijzende arts.

Het voorafgaand onderzoek, het onderzoek en de vaststellingen zijn geenszins gebeurd overeenkomstig de bepalingen van art. 102 Wet 09.08.1963. Vóór de ondervraging van verzoeker werd geen enkel proces-verbaal opgemaakt minstens werd hem geen enkel proces-verbaal op de wettelijke manier betekend.

Ook tijdens de ondervraging van verzoeker is geen verwijzing gebeurd naar feiten die in een proces-verbaal zouden zijn vastgesteld en aan verzoeker zouden zijn betekend.

Vermits er geen enkele betekening gebeurde zijn uiteraard evenmin de termijnen van zeven dagen waarbinnen de betekening diende te gebeuren gerespecteerd.

De gevolgde procedure en de gegevens bij het dossier gevoegd met miskenning van deze wettelijke bepalingen zijn totaal nietig, minstens missen ze de bewijskracht welke aan deze gegevens kan worden toegekend.

Door ieder tegenbewijs van verzoeker af te wijzen heeft de Commissie van Beroep deze gegevens een bewijskracht toegekend die niet wettelijk verantwoord is en de aangebrachte gegevens totaal ongelijk behandeld. Bovendien wordt met deze werkwijze te aanvaarden aan RIZIV een rol van rechter en partij toegekend, vermits RIZIV zonder enige controle en zonder toegelaten verweer vanwege verzoeker kan bepalen welke feiten ze bijbrengt en welke niet, zonder dat de Commissie van Beroep de mogelijkheid heeft dit te beoordelen.

Door het RIZIV te bevelen alle nuttige gegevens bij te brengen zou blijken dat :

- de ondervraagde geneesheren niet alle dokumenten zelf hebben geschreven
- de ondervraagde geneesheren hogere eenheden voorschrijven als ze verklaren
- de ondervraagde geneesheren g.v.v.h. doorhalen zonder te paraferen, meer zelfs nooit paraferingen aanbrengen
- de doorhalingen ook gebeuren bij andere kinesitherapeuten en bij verzoeker ook na de onderzochte periode
- de geneesheer de patiënt nog behandelde tijdens de beweerde betwiste behandelingen door de kinesitherapeut en na het beëindigen van deze beweerde betwiste behandelingen opnieuw voorschriften voor dezelfde patiënt en dezelfde aandoening opstelde, zodat door het niet in te gaan op dit verzoek de Commissie van Beroep de bewijzen en tegenbewijzen van verzoeker en het RIZIV ongelijk behandelt.

Bovendien staat het vast dat de ondervraagde geneesheren in strijd met hun genoteerde verklaringen in realiteit geen gebruik maken van dezelfde stereotiepe zinnen en antwoorden zoals in opgestelde processen-verbaal opgenomen, zodat blijkt dat deze stereotiepe antwoorden niet van de geneesheren maar van de ondervragende geneesheren van het RIZIV afkomstig zijn.

Het is dan ook manifest dat de ondervragende geneesheren iedere objectiviteit hebben miskend zowel bij de vooronderzoeken als tijdens de ondervraging van verzoeker zelf, namelijk door deze laatste onder druk van de openbaarmaking te zetten nog lopende het onderzoek en vóór iedere beslissing";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden :

"B. Verzoeker voert aan dat zijn rechten van verdediging flagrant werden geschonden.

Hij stelt dat :

- het RIZIV zowel klager, vooronderzoeker, onderzoeker, vervolgende partij, rechter, uitvoerende partij en ten slotte nog belanghebbende partij is;
- het onderzoek nietig is vermits het beroepsgeheim van verzoeker en de patiënten werden geschonden;
- het onderzoek van de geneesheren-inspecteurs niet op objectieve wijze is gebeurd;
- de processen-verbaal niet op een wettelijke manier werden betekend;
- de Commissie van Beroep door afwijzing van het tegenbewijs door verzoeker, aan het dossier bewijskracht heeft toegekend dat niet wettelijk verantwoord is;

De Commissie van Beroep heeft al deze argumenten uitvoerig behandeld in haar beslissing (zie blz. 40 tot en met 48), zulks onder verwijzing naar de wettelijke en reglementaire bepalingen en rechtspraak van uw Hoog Rechtscollege.

Zo bevestigde de Commissie van Beroep haar statuut van onafhankelijke en onpartijdige rechter en wees er ten overvloede op, na te hebben vastgesteld dat artikel 6 E.V.R.M. niet van toepassing is op het verbod van verzekeringstegemoetkoming, dat de deelname aan de zitting en beraadslaging door dezelfde organen en personen in verschillende stadia niet strijdig is met dit Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens. (arrest Raad van State dd. 16 december 1966 nr. 12.883 - MILLET en arrest Raad van State dd. 24 februari 1967 nr. 13.891 - HOUART)

De verschillende organen en personen die zijn tussengekomen in de procedure hebben inderdaad gehandeld krachtens een wettelijk voorschrift : met name het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle - gevolgverlening van een zaak - (op grond van artikel 79 Z.I.V.-wet), de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle - beoordeling dossier - (op grond van hetzelfde wetsartikel). De bevoegdheid van de Commissie van Beroep is vastgesteld in artikel 89 Z.I.V.-wet en artikel 264 K.B. 4 november 1963. De geneesheer-inspecteur is niet de vervolgende partij en neemt op geen enkele wijze deel aan de beraadslaging en beoordeling over een administratief dossier. Hij oefent enkel de onderzoeksbevoegdheid uit zoals is vastgesteld in artikel 80, 84 en artikel 102 van de Z.I.V.-wet.

Er kan dus hoegenaamd geen sprake zijn van de door verzoeker voorgehouden vermenging van hoedanigheden en belangen. Het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle, de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep hebben geen verantwoording af te leggen aan de RIZIV-administratie, en doen dit ook niet.

Ook waar betrokkene voorhoudt dat er schending zou zijn van het beroepsgeheim van verzoeker en van de privacy van de patiënten heeft de Commissie van Beroep terecht gesteld dat de geneesheren-inspecteurs de wettelijke bevoegdheid hebben van informatierecht (art. 84 Z.I.V. -wet) en er dan ook geen sprake kon zijn van een schending van het beroepsgeheim, vermits zij aldus gehandeld hebben krachtens een wettelijke opdracht.

De Commissie van Beroep is van oordeel geweest dat nergens is aangetoond dat de door de beëdigde ambtenaren van het RIZIV opgestelde processen-verbaal niet met de waarheid noch met de werkelijkheid zouden overeenstemmen; dat verzoeker tijdens het onderzoek geen concrete grieven

tegen de wijze van ondervraging, noch tegen de inhoud van de alsdan opgestelde processen-verbaal naar voor heeft gebracht. De Commissie concludeerde dat die processen-verbaal als rechtsgeldig en waarheidsgetrouw dienen te worden weerhouden en verwierp elk tegenbewijs als niet ter zake dienend of als overbodig. Op die wijze heeft de Commissie van Beroep haar beslissing zowel naar feite als naar rechte genoegzaam verantwoord.

Op blz. 45 - 46 heeft de Commissie van Beroep nagegaan of, zoals door betrokkene wordt beweerd, er inbreuk werd begaan op artikel 102 van de Z.I.V.-wet. De Commissie van Beroep is daarbij tot de bevinding gekomen, na te hebben geconstateerd, dat enkel het proces-verbaal van vaststelling onder de toepassing valt van artikel 102 (zie R.v.St., DE BRUYNE, nr. 20.052, 16 januari 1980; Hof van Cassatie, S.t/Orde van geneesheren, 22 december 1978), dat geen enkele inbreuk op die bepaling bewezen is. Inderdaad uit het dossier blijkt dat de Pro Justitia's van 4 januari 1989 en 2 maart 1989, werden betekend respectievelijk op 5 januari 1989 en 7 maart 1989, zijnde dus binnen de wettelijke termijn van zeven dagen.

Onder dit middel laat betrokkene als laatste onderdeel gelden dat de Commissie van Beroep door afwijzing van het tegenbewijs door verzoeker, aan het dossier bewijskracht heeft toegekend die niet wettelijk verantwoord is.

Op dit argument werd reeds geantwoord onder het eerste middel, welke repliek hier als hernomen wordt beschouwd.

Het tweede middel in zijn verschillende onderdelen kan aldus niet gelden";

3.2.3. Overwegende dat de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog aan zijn argumenten toevoegt :

"Totaal flagrant is het onderzoek voorbijgegaan aan het feit dat deze meestal chronische patiënten na verwijzing door de geneesheer naar de kinesitherapeut verder gevolgd wordt door de geneesheer.

Uit geen enkel gegeven blijkt dat deze patiënt zou zijn onttrokken aan het toezicht van de verwijzende geneesheer, zodat deze de tussenkomst van de kinesitherapeut kon volgen, kon beoordelen, kon goedkeuren en over het algemeen verlengen.

Uit deze praktische werkwijze blijkt dan ook manifest dat de volledige tussenkomst van de kinesitherapeut werd gevolgd, goedgekeurd en bevestigd door de verwijzende arts.

Het feit dat het RIZIV als ondervragende partij tijdens haar eigen onderzoek ook de mogelijkheid heeft een sanctie toe te passen ook opzichts de geneesheren houdt manifest in dat deze geen enkele verklaring afleggen waarbij ze feiten zouden toegeven waardoor ze zelf sanctioneerbaar zouden worden of meer controle zouden krijgen.

Deze terughoudendheid van de geneesheren blijkt uit het feit dat ze zelfs wat betreft de formulering van hun antwoord ieder initiatief vermijden zodat er slechts stereotiepe antwoorden werden weergegeven welke afkomstig zijn van de ondervragende geneesheren van het RIZIV.

Bovendien hebben de ondervragende geneesheren van het RIZIV ook concludent voortdurend onder morele druk gezet, hierbij gebruik makende van de wetenschap dat de kinesitherapeut voor de uitbouw van zijn professionele loopbaan bijna volledig afhankelijk is van de voorschrijvende geneesheren en door het onderzoek door te drukken onder dreiging van de openbaarmaking en de confrontatie met de voorschrijvende arts, die eveneens belanghebbende partij is";

3.2.4.1. Overwegende dat in de mate dat het middel de gevolgde procedure voor de beperkte kamer bekritiseert, moet herhaald worden wat reeds onder punt 3.1.4.1 werd gesteld; dat de verzoeker voorts zelf van oordeel is dat de procedure voor de commissie van beroep "volledig en integraal in het kader van de wet van 9 augustus 1963" gebeurde; dat hij niet aangeeft welke bepalingen van de wet van 9 augustus 1963 in strijd zouden zijn met "zijn rechten van verdediging"; dat het in het kader van een cassatieberoep niet volstaat te poneren dat "het RIZIV zowel klager, vooronderzoeker..." is, om van een ontvankelijk cassatiemiddel te kunnen gewagen;

3.2.4.2. Overwegende dat, waar het middel aanvoert dat het onderzoek nietig is doordat verzoekers beroepsgeheim werd geschonden, de privacy van zijn patiënten werd aangetast, en het onderzoek door aangestelden van een niet-onafhankelijke en belanghebbende partij gebeurde, de verzoeker zich beperkt tot het herhalen van een verweermiddel dat hij reeds voor de commissie van beroep inriep, zonder de wijze te bekritisieren waarop dit verweer door het rechtscollege werd weerlegd; dat de commissie van beroep het verweer afgeleid uit de schending van het beroepsgeheim en van de privacy van de patiënten als volgt verwierp :

"Art. 84 van de R.I.Z.I.V.-wet, zoals deze van kracht was ten tijde van de feiten, heeft aan de geneesheren-inspecteurs de bevoegdheid verleend om inlichtingen in te winnen. Die inlichtingen kunnen zij bekomen zowel bij de verzekeringsinstellingen, de verzekerden e.d. Bij die verzekerden kunnen ze dus ook alle documenten opvragen. Vermits nu de geneesheer-inspecteur op grond van die bepalingen zijn informatie kan ophalen, kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van het beroepsgeheim, vermits het informatierecht, zoals bij voormeld wetsartikel is aangeduid, is vastgelegd. Inderdaad wanneer een wettelijk voorschrift toelaat om inlichtingen in te winnen, kan er nog bezwaarlijk sprake zijn van een schending van het beroepsgeheim.

Nopens de door verzoeker ingeroepen partijdigheid, dient hoe dan ook vastgesteld dat alle personen die ter zake zijn tussengekomen, zowel tijdens het vooronderzoek, als tijdens de procedure die geleid heeft naar de behandeling voor de Beperkte Kamer, gehandeld hebben en opgetreden zijn in hun hoedanigheid die zij putten uit de wet.

De geneesheer-inspecteur put zijn wettelijk onderzoeksrecht uit de artikelen 84 en 102 van de ziekwet, terwijl het Comité beslist over de gevolgverlening van een bundel op grond van art. 79.

Er is terzake geen schending van het medisch beroepsgeheim, wanneer een geneesheer-inspecteur patiënten ondervraagt nopens hun gezondheidstoestand en deze hem resultaten van onderzoeken, door een ander geneesheer verricht, overhandigen. Een geneesheer-inspecteur van het R.I.Z.I.V. kan wettelijk, binnen de perken van zijn bevoegdheid, de resultaten van de geneeskundige onderzoeken wettelijk laten mededelen. Overeenkomstig art. 458 van het strafwetboek is er geen schending van het beroepsgeheim, wanneer de mededelingen geschieden binnen de wettelijke perken, wat terzake het geval is.

Derhalve dient gesteld dat verzoeker zonder succes de schending van het beroepsgeheim aanvoert, nu vaststaat dat hij zich te verantwoorden heeft voor een reeks van zeer belangrijke administratieve tekortkomingen, waarbij hij in de

gelegenheid diende gesteld te worden te antwoorden op al de door de administratie tegen hem aangevoerde bewijselementen, welke alle in het kader van de wettelijke bevoegdheden en op objectieve wijze werden verzameld";

dat de verzoeker niet aantoonde dat deze stellingname van de commissie van beroep de wet schendt;

3.2.4.3. Overwegende, wat de schending van artikel 102 van de wet van 9 augustus 1963 betreft, dat ten tijde van het opstellen van de processen-verbaal, deze wetsbepaling in haar tweede lid, nadat in het eerste lid de personen werden opgesomd die bij overtredingen processen-verbaal mogen opstellen, bepaalde :

"Een afschrift van het proces-verbaal moet, op straffe van nietigheid, de overtreder binnen zeven dagen worden overgemaakt (of geadresseerd)";

dat uit de loutere lezing van artikel 102 blijkt dat hetgeen alleen op straffe van nietigheid was voorgeschreven de betekening binnen zeven dagen was van een afschrift van de processen-verbaal bij dewelke de overtreding van wets- of verordeningbepalingen betreffende de verzekering voor geneeskundige verzorging of de uitkeringsverzekering door de daartoe bevoegde personen wordt "vastgesteld", dit wil zeggen waarin, tot bewijs van het tegendeel, het bestaan van materiële feiten wordt geconstateerd welke een overtreding uitmaken; dat derhalve bij de vermelde wetsbepalingen niet processen-verbaal die enkel betrekking hebben op het verhoor van getuigen en op het verhoor van de betrokkene zelf, zijn bedoeld, aangezien in dergelijke processen-verbaal door degenen die ze opmaken geen materiële feiten worden vastgesteld, maar de erin opgenomen verklaringen enkel inlichtingen zijn ten behoeve van de rechter, die uitsluitend bevoegd is om uit de maken in hoeverre ze als bewijs voor het bestaan van bepaalde als overtreding gekwalificeerde feiten kunnen gelden; dat met aangetekende brieven van respectievelijk 5 januari 1989 en 7 maart 1989 aan de verzoeker pro justitia's van 4 januari 1989 en 2 maart 1989 met de hem ten laste gelegde overtredingen werden medegedeeld;

3.2.4.4. Overwegende dat voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen onder punt 3.1.4.2 werd gesteld, en naar het feit dat de Raad van State als cassatierechter niet vermogt in de beoordeling van de zaken zelf te treden; dat het middel in geen zijner argumenten gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoeker in littera C van het verzoekschrift aanvoert :

"C. Verzoeker is van oordeel dat de Commissie van Beroep ten onrechte van oordeel was dat ze geen rekening diende te houden met het rechtsbeginsel 'le criminel tient le civil en état'.

Vermits de Raad van State op 7 september 1988 besliste dat het Comité van de dienst voor geneeskundige controle en het RIZIV inzake tucht-procedure is onderworpen aan de normale gerechtelijke procedureregelen dient het resultaat van het strafrechtelijk onderzoek afgewacht te worden overeenkomstig het rechtsbeginsel 'le criminel tient le civil en état'.

Inzake wordt door het RIZIV niet betwist dat er een strafrechtelijke procedure hangende was op het ogenblik van de behandeling en de uitspraak voor de Commissie van Beroep.

Bij de strafprocedure is het integraal dossier gevoegd dat werd voorgelegd aan de Commissie van Beroep, zodat het RIZIV van oordeel is dat er tweemaal een sanctie dient te worden opgelegd op basis van dezelfde gegevens en dat er zelfs geen gevaar van welkdanige tegenstrijdigheid zou zijn tussen beide procedures terwijl ze in beide procedures eenzijdig en zonder enige tegenspraak intervenieert, zodat een eerlijk proces blijkbaar uitgesloten is.

Bovendien wordt hierdoor art. 6 E.V.R.M. geschonden, vermits een eerlijk proces inhoudt dat bij de beoordeling en de uitspraak rekening wordt gehouden met alle elementen, o.a. de duur van de procesgang, dus a fortiori met andere sancties zelfs indien deze een andere juridische kwalificatie zouden krijgen";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden :

"C. Verzoeker is van mening dat de Commissie van Beroep ten onrechte van oordeel was dat ze geen rekening diende te houden met het rechtsbeginsel 'Le criminel tient le civil en état'.

De Beroepscommissie heeft vastgesteld dat zij beschikte over meer dan voldoende elementen in het dossier om de zaak ten gronde te beoordelen en dat er dienvolgens geen redenen waren om de uitslag van het strafrechtelijk onderzoek af te wachten.

In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt laat inderdaad niets toe de draagwijdte van artikel 4 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering noodzakelijk uit te breiden tot een andere omstandigheid dan degene die daarin uitdrukkelijk is voorzien, namelijk wanneer vóór of tijdens het proces voor de burgerlijke rechtbank een strafvordering wordt ingesteld met betrekking tot een feit dat aan de grondslag ligt van de burgerlijke vordering (Le criminel tient le civil en état).

De rechtspraak die verzoeker aanvoert om zijn standpunt te ondersteunen namelijk een arrest van de Raad van State van 7 september 1988 (wellicht is bedoeld het arrest in de zaak L. t/ Belgische Staat, nr. 30.625, 7 september 1988) is niet van toepassing vermits het in aangehaalde zaak niet handelt over het verloop van een administratiefrechtelijke procedure. In casu dient verwezen naar het arrest NIHARD Pierre van 14 februari 1986, nr. 26.180, waar uw Hoog Rechtscollege de koppeling van de administratieve en strafprocedure geenszins noodzakelijk achtte, en het beoordelingsrecht overliet aan de Commissie van Beroep.

Nu de Commissie van Beroep vóór de strafrechter uitspraak heeft gedaan, kan ook moeilijk aan de Commissie worden verweten dat met de uitspraak van de strafrechter geen rekening wordt gehouden.

Ook het derde middel gaat dus niet op";

3.3.3. Overwegende dat geen wetsbepaling voorschrijft dat in casu de commissie van beroep haar uitspraak moest opschorten tot een definitieve uitspraak in de strafprocedure was gevelde; dat ter zake niet van een "rechtsbeginsel" kan worden gewaagd; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoeker onder littera D van zijn verzoekschrift doet gelden :

"D. Verzoeker is van oordeel dat de Commissie van Beroep ten onrechte heeft aanvaard dat hij impliciet de bevoegdheid van de Commissie van Beroep heeft aanvaard door de debatten ten gronde te aanvaarden en al zijn verweermiddelen ten gronde voor te dragen.

Het voordragen van deze verweermiddelen gebeurde slechts volledigheidshalve en zelfs nog 'meer ondergeschikt' vermits verzoeker uit geen enkel gegeven vóór de behandeling of tijdens de behandeling mocht afleiden dat de Commissie van Beroep verzoeker de mogelijkheid zou geven deze afzonderlijk voor te dragen in een later debat.

Bovendien is deze beslissing van de Commissie van Beroep volledig in tegenstrijd met dezelfde beslissing, waar ze van oordeel is dat de Beperkte Kamer geen eigenlijke rechtsinstantie is -vermits er de waarborgen niet op van toepassing zijn- zodat een verwijzing zoniet nietig minstens niet van toepassing is";

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert :

"D. Verzoeker werpt op dat de Commissie van Beroep ten onrechte heeft aanvaard dat hij impliciet de bevoegdheid van de Beroepscommissie heeft aanvaard door de debatten ten gronde te aanvaarden en al zijn verweermiddelen ten gronde voor te dragen.

De Commissie van Beroep heeft, na de vernietiging van de beslissing van de Beperkte Kamer dd. 28 februari 1990, omwille van de onwettige samenstelling van die Kamer, de zaak terug ten gronde behandeld.

Terecht heeft de Commissie van Beroep geconstateerd dat verzoeker voor haar Commissie, zij het in ondergeschikte orde, zeer uitvoerig en omstandig alle ten laste gelegde inbreuken heeft ontmoet en ten gronde al zijn verweermiddelen heeft voorgedragen. Daarenboven heeft verzoeker de bevoegdheid van de Commissie van Beroep niet uitdrukkelijk betwist noch in zijn mondelinge uitleg ter zitting noch in zijn ter zelfde zitting neergelegde besluiten.

Alhoewel hij zulks niet nadrukkelijk in zijn verzoekschrift formuleert, roept verzoeker blijkbaar impliciet de schending van de rechten van verdediging in. Welnu, doordat aan betrokkene ter zitting van de Commissie van Beroep alle gelegenheid is gegeven om ten gronde zijn verweer uiteen te zetten en trouwens op zijn vordering de beslissing van de Beperkte Kamer werd vernietigd, kan bezwaarlijk worden staande gehouden dat enigerlei recht van verzoeker zou zijn gekrenkt.

Het vierde middel kan derhalve evenmin worden aangehouden";

3.4.3. Overwegende dat het middel niet dienstig is; dat de verzoeker immers in huidig geding niet aanvoert dat de commissie van beroep niet over de wettelijke bevoegdheid beschikte om te statueren over het door hem bij haar aanhangig gemaakte beroep tegen de beslissing van de beperkte kamer; dat bovendien die bevoegdheid hoe dan ook geen zaak is van instemming van partijen; dat het middel onontvankelijk is;

3.5.1. Overwegende dat de verzoeker ten slotte onder littera E het volgende uiteenzet :

"E. Verzoeker draagt zijn verweer ten gronde dan ook thans slechts voor in de meest ondergeschikte orde, voor zover dit indien noodzakelijk niet zou worden toegelaten dit afzonderlijk voor te dragen en na het onderzoek van de voorafgaande middelen en desgevallend ter illustratie van de voorafgaande middelen.

1. Verzoeker betwist wijzigingen aan de voorschriften aangebracht te hebben.

Ten onrechte heeft de Commissie van Beroep uitsluitend rekening gehouden met de door de betrokken geneesheren afgelegde verklaringen terwijl deze vooraf nooit aan verzoeker zijn ter kennis gebracht. Het is evident dat de ondervraagde geneesheren in realiteit geen gebruik maken van dezelfde stereotiepe zinnen en antwoorden zoals in de p.v.'s gebeurde. Vermits de zinconstructies meestal hetzelfde zijn is het duidelijk dat deze van de RIZIV-geneesheren afkomstig zijn i.p.v. de ondervraagde geneesheren.

Verzoeker verzocht dan ook deze geneesheren te horen.

Door dit verzoek af te wijzen heeft de Commissie van Beroep deze verklaringen een bewijskracht toegekend die niet wettelijk verantwoord is.

Het staat vast dat de artsen de regels en richtlijnen dienen te volgen wat betreft de getuigschriften voor verstrekte hulp (g.v.v.h.) en van hen niet mag en moet worden verondersteld dat ze verklaren hiervan af te wijken.

Het is duidelijk dat de ondervraagde geneesheer niet wenst te verklaren vooral als hem hierover niets wordt gevraagd, dat hij bepaalde dokumenten niet zelf heeft geschreven.

Het is duidelijk dat de ondervraagde geneesheren niet wensen te bevestigen dat ze behandelingen van 50 eenheden voorschrijven.

Het is duidelijk dat de ondervraagde geneesheren niet wensen te bevestigen dat ze op getuigschriften voor verstrekte hulp doorhalingen doen zonder te paraferen.

Verzoeker bracht een bundel bij met verschillende copieën van voorschriften na de onderzochte periode, waarin de getallen zijn doorgehaald of gewijzigd zonder enige parafering.

Het staat bovendien vast dat in de relatie geneesheer met kinesist, deze laatste volledig afhankelijk is van de arts en voor de verwijzing, en voor de omvang, en voor de behandeling, zodat een confrontatie voor een RIZIV-geneesheer geen enkele garantie biedt voor objectiviteit, terwijl uit de dokumenten in het bezit van RIZIV, doch in de procedure niet bijgebracht deze stelling van verzoeker reeds manifest bewezen zou blijken.

Bovendien is het onderzoek volledig voorbijgegaan aan het feit dat de geneesheer na het afleveren van een voorschrift de patiënt blijft bezoeken tijdens de behandeling door de kinesitherapeut en op het einde van de behandeling opnieuw een voorschrift aflevert, hetgeen eveneens zou blijken door het bijbrengen van de gevraagde documenten.

Op geen enkel ogenblik is er door een geneesheer enige opmerking gemaakt wat betreft de duur van de behandeling, de frequentie, zodat de behandeling door de kinesitherapeut uitgevoerd, door de geneesheer werd goedgekeurd bevestigd en zelfs verlengd.

2. Verzoeker betwist prestaties aangerekend te hebben die niet beantwoorden aan de omschrijving ervan in de nomenclatuur.

In een belangrijk aantal behandelingen interpreteert de patiënt op zijn eigen manier de behandeling.

Van hem kan en moet niet verwacht worden dat hij een onderscheid kan maken tussen de gewone behandelingsmethode, energetische massage en analytische oefeningen volgens SOHIER.

Ook hier is door de Commissie van Beroep de bewijskracht van de stukken miskend meer bepaald door ieder tegenbewijs af te wijzen.

3. Verzoeker betwist een te hoog coëfficiëntgetal aangerekend te hebben.

- Als uitgangspunt voor de vaststelling gebruikt men een patiënt die dement is, die aantekeningen zou maken op haar kalender en waar de ondervraging gebeurde van een derde op basis van deze aantekeningen.

- De verklaringen van STROBBE en CELEN spreken elkaar reeds tegen.

De keren dat ze samen kwamen werden ze individueel in een aparte ruimte behandeld.

4. Wat betreft het aanrekenen van niet uitgevoerde prestaties.

Mogelijk is er een administratieve vergissing geweest in één van de gevallen.

Deze is te verklaren door het feit dat na een aantal behandelingen vb. 20 of 30 reeds een tussentijdse rekening wordt opgemaakt en deze vergissing gebeurde bij het berekenen van het saldo.

5. Verzoeker betwist onregelmatigheden te hebben begaan bij het aanrekenen van reiskosten.

In het vroegere systeem was een overschakeling bij een mucopatiënt niet mogelijk.

In de praktijk was het kind regelmatig ziek en zelfs als het naar school ging volledig uitgeput zodat een behandeling aan huis diende te gebeuren, minstens verzoeker bij herhaling terplaatse ging omdat vooraf een afspraak maken niet mogelijk was rekening houdend met deze zeer wisselvallige toestand van de patiënt.

Wat betreft het dubbel aanrekenen van eenzelfde huisbezoek blijkt dat dit niet eens zeker is vermits deze patiënten verschillende woningen hadden ondanks het feit dat ze samen verbleven.

6. Wat betreft de verstrekkingen verricht door een andere kinesitherapeut bracht verzoeker volmachten bij.

Deze werden tijdens de ondervraging reeds aan de ondervragers overhandigd doch blijkbaar niet bij het bundel gevoegd.

Ook hier miskent de Commissie van Beroep niet alleen de bewijskracht van de stukken, doch negeert de stukken door verzoeker voorgelegd volledig en tevens de handtekeningen erop aangebracht.

7. Verzoeker betwist dat voor de prestaties niet zou zijn voldaan aan de tijdsduur.

Onder de rubriek Register wordt ten onrechte uitsluitend rekening gehouden met de wintermaanden met een kleine uitzondering.

Op dat ogenblik zijn er meer patiënten en wordt er niet alleen door verzoeker doch over het algemeen meer en langer gewerkt.

Dit blijkt ook manifest.

Voor januari, februari en maart 1987 komt men aan $538 + 526 + 511 = 1.575$ prestaties, dit is $1/3$ van 1987 terwijl $1/4$ van de tijd van het jaar omvat.

Voor januari, februari, maart, april, mei, juni, dit is $1/2$ van 1988 komt men aan $578 + 573 + 588 + 420 + 414 + 487 = 2.050$ prestaties, hetzij op jaarbasis 4.100 prestaties.

De berekening om tot 5.692 prestaties te komen is volledig uit haar context gehaald.

8. Wat betreft de andere administratieve tekortkomingen heeft de Commissie van Beroep zich niet bevoegd verklaard, hetgeen verzoeker vaststelt.

Wat betreft de kennisgeving van de adviserende geneesheer betwist verzoeker de beweringen en wijst erop dat deze thans zelfs afgeschaft is.

Wat betreft de conventieregels inzake derdebetalersregeling betwist verzoeker de beweringen volledig.

Geen enkel bewijs wordt bijgebracht dat er één betaling door de familie van verzoeker zou zijn gebeurd.

Wat betreft de ondervraagde patiënten is er geen objectieve informatie in het bundel over de manier van vraagstelling en het bekomen van de antwoorden.

Rekening houdend met het bekomen resultaat wat betreft de geneesheren zelf heeft verzoeker dienaangaande ernstige bedenkingen.

Hij betwist de objectiviteit van de verklaringen volledig.

Wat betreft de ondervraging van verzoeker zelf wenst hij op te merken dat het neergeschreven resultaat geenszins een objectieve en juiste weergave is van de ondervraging zelf.

Uit de tekst van de p.v.'s blijkt dat ganse constructies antwoorden uitgaan rekening houdend met de formulering van de ondervragers i.p.v. de ondervraagde";

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"E. In zijn laatste middel herneemt betrokkene de betwisting over de hem ten laste gelegde feiten en poneert dat de Commissie van Beroep die feiten ten onrechte heeft aangehouden.

Uit de gevoerde procedure voor de Commissie van Beroep blijkt dat deze Commissie al de ten laste gelegde feiten nauwkeurig en grondig heeft onderzocht, zoals moge blijken uit de bladzijden 48 tot 50 van de administratiefrechtelijke beslissing.

Op geen enkele wijze is aangetoond dat de Commissie van Beroep bij de beoordeling van de zaak zou zijn tekort geschoten aan haar beoordelings- en motiveringsplicht. Het is ook niet aangetoond dat de Commissie een schending zou hebben begaan van het gelijkheidsbeginsel met inbegrip van het evenredigheidsbeginsel, stellingen die betrokkene bij de aanhef van zijn middelen (verzoekschrift op blz. 5) zonder meer poneert.

Ook het laatste middel kan dus niet gelden";

3.5.3. Overwegende dat de verzoeker in het middel het verweer herhaalt dat hij voor de commissie van beroep heeft voorgedragen; dat de Raad van State in deze als cassatierechter optreedt en niet in de beoordeling van de zaak zelf vermogen te treden; dat ten deze opnieuw moet worden verwezen naar hetgeen reeds onder punt 3.1.4.2 werd gesteld; dat de verzoeker niet aantoont dat de commissie van beroep de bewijskracht van de haar overgelegde bewijsmiddelen heeft miskend of de wet heeft geschonden; dat het middel niet opgaat,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes februari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.